

De 25 kleuren van deze kameleon

Ongeveer tweeëneenhalf jaar geleden begon ik aan mijn coschappen. Enthousiast, maar zeker ook nerveus, begon ik op een maandagochtend samen met een paar studiegenoten aan onze eerste uitdaging: de Interne Geneeskunde in het UMC Utrecht. Enige tijd later, na een aantal coschappen te hebben gelopen, overviel ons het besef op hoeveel verschillende plekken we een kijkje in de keuken hadden mogen nemen. Een voorrecht, maar zoals we allemaal weten, niet altijd gemakkelijk.

Onbekend ziekenhuis, onbekende afdeling, onbekende mensen: elk coschap brengt nieuwe uitdagingen met zich mee. Zodra je enigszins gewend bent en hopelijk ieders naam uit je hoofd kent, mag je weer je biezen pakken. Als een kameleon pas je jezelf voortdurend aan.

Voor de één gaat dat aanpassen sneller en gemakkelijker dan voor de ander. Of je nu net begint of bijna klaar bent, het blijft spannend. Ik zie het als een waardevolle vaardigheid die we mogen leren en zullen meenemen tijdens onze toekomstige carrière. Want ook in de toekomst zullen we met nieuwe situaties, collega's en patiënten te maken krijgen.

Met nog één jaar voor de boeg ben ik in negen ziekenhuizen geweest, op twintig afdelingen welgeteld. Ik zou bijna de twee verpleeghuizen, de twee huisartspraktijken en het revalidatiecentrum vergeten waar ik ook nog heb mogen rondlopen. Een snelle hoofdrekenaar weet meteen dat dat 25 plekken zijn in tweeëneenhalf jaar.

Telkens blijft de uitdaging hetzelfde: in welke kleur moet je veranderen zodat je niets 'raars' doet en snel een goede indruk achterlaat, zonder dat je volledig je eigen karakter opzijzet? Tips zijn welkom.

Maandag start ik met frisse moed bij de heerkunde. Nieuwsgierig naar wat mij nu weer te wachten staat, vlieg ik het nieuwe avontuur aan, waarna deze kameleon weer een nieuwe kleur kan toevoegen aan zijn palet.

Mevrouw Jansen en haar Ferrari¹

De fatbike, als een van de sterspelers van het huidige nieuws, doet mij terugdenken aan een mooie herinnering tijdens mijn coschap ouderengeneeskunde.

“Aan de kant, aan de kant!” klinkt het door de gangen van het verpleeghuis waar ik nu coschap loop. Ik doe alvast een stap opzij. Mevrouw Jansen komt op haar scootmobiel aangereden over de gang en als je niet oppast, knalt ze je zo omver.

Dagelijks rijdt mevrouw Jansen rondjes met haar scootmobiel, of zoals ze hem zelf liever noemt: haar Ferrari. Alle bewoners, inclusief het personeel, zijn er al aan gewend. De scootmobiel van mevrouw Jansen is er niet zomaar een. Hij is donkerblauw én er heeft ooit een kennis aan gesleuteld, waardoor hij bijna net zo snel gaat als een raceauto.

De volgende dag is het verrassend stil op de gang. Mevrouw Jansen komt zachtjes aangereden en trekt aan mijn mouw.

“Wil jij mijn kennis bellen en vragen of die m'n Ferrari weer wil laten gassen? Ik ga nu zo traag.”

Gistermiddag moest er iets gerepareerd worden aan haar scootmobiel. Hierdoor was hij gereset en gaat hij, zoals ze

¹ Geschreven met toestemming van mevrouw Jansen en met toestemming voor het gebruik van haar eigen naam.